

สำนักเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง
รับที่ ๘๔๔๙ ม.๘๐๕
วันที่ 10 มิ.ย. 25๕๙ 10.๙
8๐๐1, 2/220
10๖๗.๙.4๗
11.๐๕๗.

ที่ สค ๐๐๐๑/๕๐๒

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๑๒๘ อาคารพญาไทพลาซ่า ชั้น ๒๗ กทม. ๑๐๕๐๐

๑๑ เมษายน ๒๕๕๙

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง "นโยบายการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาของสถานพยาบาลของรัฐในด้านสิทธิมนุษยชน" จำนวน ๑ ชุด พร้อมสำเนา จำนวน ๑๐๐ ชุด

ด้วย พระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดให้ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี ในปัญหา ที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคมเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ที่บัญญัติไว้ใน หมวด ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

ในการนี้ สภาที่ปรึกษาฯ ได้มีมติในคราวประชุม ครั้งที่ ๗/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙ ให้เสนอความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง "นโยบายการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาของสถาน พยาบาลของรัฐในด้านสิทธิมนุษยชน" ต่อคณะรัฐมนตรี โดยมีรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไปด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวพรรณราย ชันธกิจ)

เลขาธิการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักกิจการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. ๐-๒๖๑๒-๙๒๒๒ ต่อ ๒๒๒, ๒๒๕

โทรสาร ๐-๒๒๑๖-๕๒๒๒

ด่วนที่สุด

ที่ สค 0001/ 49๙

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
128 อาคารพญาไทพลาซ่า ถนนพญาไท ททท. 10400

๙ เมษายน 2549

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง "นโยบายการช่วยเหลือ
เยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาของสถานพยาบาลของรัฐในด้านสิทธิมนุษยชน"

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ส. 76/2549 วันที่ 31 มกราคม 2549

1. ความเป็นมา

ตามที่สื่อมวลชนได้นำเสนอกรณี เด็กชายชญาฤทธิ์ ปะดังถาเน หรือ "น้องเต๋า" อายุ 3 ขวบ บุตรชายนายไชยา ปะดังถาเน และนางสาวทิวากาล อ่อนโย ได้เข้ารับการรักษาฟันผุ โดยการอุดฟันที่โรงพยาบาล ชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นสถานพยาบาลของรัฐ เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2546 ภายหลังจากการรักษาจากแพทย์แล้ว ปรากฏว่าสมองใช้งานไม่ได้ แขนขามือเท้าเกร็งตลอดเวลา ไม่รู้สึกตัว ตาบอดหนูหนวก พูดไม่ได้ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องใส่ท่อช่วยหายใจ ไม่สามารถรับประทานอาหารเองได้ต้องให้อาหารทางสายยาง และเด็กชายชญาฤทธิ์ โดยนางสาวทิวากาล อ่อนโย ผู้แทนโดยชอบธรรม และนางสาวทิวากาล อ่อนโย เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ทัณฑ์แพทย์ วลีพรณ วีระพงศ์ และนายแพทย์วงษ์สวัสดิ์ ตันวิสุทธิ และนายแพทย์ปัจจุบัน เหมหงษา และกรมสนับสนุนบริการสาธารณสุข และกระทรวงสาธารณสุข เรียกค่าเสียหายเป็นจำนวน 12,915,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินต้น ต่อมาศาลจังหวัดนนทบุรี ได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ส.76/2549 เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2549 ให้กระทรวงสาธารณสุข จ่ายค่าชดเชยให้ผู้ปกครอง และ เด็กชายชญาฤทธิ์ เป็นเงินจำนวน 4.49 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินต้น (ปรากฏรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย) ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขจะดำเนินการอุทธรณ์ต่อไปนั้น และต่อมาในวันที่ 21 มีนาคม 2549 บิดาและมารดา พร้อมด้วยเด็กชายชญาฤทธิ์ ได้เดินทางมาที่กระทรวงสาธารณสุข เพื่อขอให้กระทรวงฯ ยุติการยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น จังหวัดนนทบุรี และขอให้กระทรวงสาธารณสุขชดเชยเงิน 4.49 ล้านบาท เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจน และต้องการเงินมารักษายาบาลบุตรชายอย่างเร่งด่วน ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาพยาบาลของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วย่อมมีผลกระทบในด้านสิทธิมนุษยชนที่ทุกคนควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

/ 2. ข้อกฎหมาย...

2. ข้อกฎหมาย

2.1 แผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในหมวด 5 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 75 ที่กำหนดให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย ค้ำครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

2.2 นโยบายของคณะรัฐมนตรี พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภา วันพุธที่ 23 มีนาคม 2548 ในส่วนที่เป็นนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาสังคมรัฐบาล มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมและพัฒนากระบวนการประชาธิปไตย โดยเน้นการมีส่วนร่วมและการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน รวมถึง การร่วมกับทุกฝ่ายที่จะส่งเสริมและยกระดับสิทธิมนุษยชนให้ทัดเทียมระดับสากล

2.3 ยุทธศาสตร์ที่ 7 ของแผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2548 – 2551 ได้มียุทธศาสตร์ในเรื่องการส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาสังคม โดยมีประเด็นในการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้ทั่วถึงและเท่าเทียม ตลอดจนสร้างความเข้าใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางในทุกระดับ

2.4 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 เรื่อง การยุติการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอ โดยมีมติปรับแก้ไขในกรณีเกิดกรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน หรือรัฐวิสาหกิจกับเอกชน ให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ให้เจ้าของเรื่องส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการว่าต่างหรือให้แก้ต่างให้ หากสำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นฟ้องจะรับดำเนินการว่าความให้ ก็ให้ดำเนินการต่อไป แต่ถ้ามีความขัดแย้งให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งฐานะคดีต่อเจ้าของเรื่องว่าจะไม่รับดำเนินการให้ และส่งเรื่องคืนกลับไปให้เจ้าของเรื่อง หากเจ้าของเรื่องเห็นพ้องด้วยกับสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นอันยุติการดำเนินคดี

2) ถ้าเจ้าของเรื่องยืนยันให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการว่าต่างหรือแก้ต่างให้ใน เรื่องเดิม ให้สำนักงานอัยการสูงสุดเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดชี้ขาดตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการ ดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2538

3) หากอัยการสูงสุดชี้ขาดเห็นพ้องกับข้อเสนอของเจ้าของเรื่องก็ให้สำนักงานอัยการสูงสุด ดำเนินการตามนั้นต่อไป แต่ถ้าอัยการสูงสุดชี้ขาดยืนยันความเห็นแย้ง ก็ให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการชี้ขาดการยุติ ในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาด แล้วเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อทราบต่อไป

2.5 พระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. 2543 มาตรา 10 ได้บัญญัติว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นองค์กรสะท้อนปัญหาเศรษฐกิจและสังคม โดยมีใช้เป็นองค์กรเพื่อ ตีกรองผลประโยชน์ของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี ในปัญหาที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามแผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ที่บัญญัติในหมวด 5 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

2.6 จากการประชุมสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 7/2549 เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2549 ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติสามารถเสนอข้อเท็จจริงและข้อเสนอแนะในเรื่องการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาพยาบาลที่เป็นประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมต่อคณะรัฐมนตรีได้

3. ข้อเสนอ

เนื่องจากกรณีในลักษณะทำนองดังกล่าวนี้ ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยหลายกรณีแล้ว หากรัฐจะกำหนดเป็นรัฐประศาสนโยบาย โดยคำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประโยชน์สาธารณะประกอบกัน โดยที่ไม่เป็นการเสียหายแก่การบริหารจัดการประเทศ จึงเห็นสมควรกำหนดเป็นนโยบายในการดำเนินคดีแพ่งของกระทรวง ทบวง กรม ให้กระทรวงสามารถใช้ดุลยพินิจยุติคดีหรืออุทธรณ์คดี เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้วได้ โดยนอกจากจะพิจารณาผลประโยชน์ของทางราชการแล้วให้คำนึงถึงความจำเป็นเดือดร้อนของประชาชนประกอบกันด้วย อันจะไม่เป็นการเพิ่มภาระความเดือดร้อนหรือสร้างปัญหาให้กับประชาชนจากบริการสาธารณะของรัฐ

อนึ่ง เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาระงับเฉพาะหน้า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นสมควรเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ส่วนราชการยุติคดีนี้ และจ่ายค่าชดเชยตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดยเร็ว เพราะเป็นคดีที่สร้างความสะเทือนใจต่อสาธารณชนและการประวิงเวลาการจ่ายค่าชดเชยจะทำให้ผู้เสียหายได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะได้เร่งดำเนินการศึกษาเรื่องนี้ในภาพรวมอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อจักได้เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณากำหนดเป็นนโยบายในการดำเนินการของส่วนราชการในโอกาสต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามที่เห็นสมควรต่อไป จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายโคทม อารียา)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. 0-2612-9172, 0-2612-9222 ต่อ 228

โทรสาร 0-2612-9179-80

(๓๓)

คำพิพากษา

สำนักงานศาลใต้

คดีหมายเลขดำที่ ส.๙๑๖/๒๕๔๖

คดีหมายเลขแดงที่ ส.๗๖/๒๕๔๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดนนทบุรี

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ความแพ่ง

ระหว่าง { เด็กชายชญาบุท ปะตังถาเน โดยนางสาวทิวากาล อ่อนโย ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑ นางสาวทิวากาล อ่อนโย ที่ ๒ โจทก์
 ทันตแพทย์หญิงวลีพรรณ วีระพงษ์ ที่ ๑ นายแพทย์วงษ์สวัสดิ์ คันทิสวาทย์ ที่ ๒
 นายแพทย์ปัจจุบัน เหมหงษา ที่ ๓ กรมสนับสนุนบริการสาธารณสุข ที่ ๔
 กระทรวงสาธารณสุข ที่ ๕ จำเลย

เรื่อง ละเมิด เรียกค่าเสียหาย

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โจทก์ที่ ๒ มารดากับนายไชยา ปะตังถาเนบิดาโจทก์ที่ ๑ พาโจทก์ที่ ๑ ไปตรวจรักษาโรคฟันที่โรงพยาบาลชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ โดยจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นทันตแพทย์ประจำโรงพยาบาลชุมแสงเป็นผู้ทำการตรวจโรคฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ อ้างว่า โจทก์ที่ ๑ มีฟันผุหลายซี่จะต้องทำการรักษาโดยการอุดฟันและจำเลยที่ ๑ เป็นผู้อุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ ขณะที่ทำการอุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ นั้น แลอุดฟันเฉย ๆ ไม่ได้ให้ยาอะไรเลย แต่เนื่องจากโจทก์ที่ ๑ ร้องเสียงดังและตื่นมากจึงมัดแขนขาไม่ให้โจทก์ที่ ๑ ตื่นรนขัดขืนขณะทำการอุดฟัน ซึ่งขณะที่อุดฟันโจทก์ที่ ๑ คงร้องเสียงดังมากแล้วก็เจ็บเป็นระยะตลอดเวลา จนครั้งสุดท้ายโจทก์ที่ ๑ เจ็บไป จำเลย

ที่ ๑

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

ที่ ๑ คิดว่าโจทก์ที่ ๑ คงร้องและยื่นรณชัตขึ้นมากจนเหนื่อยจึงเหินหนีกลับไป จำเลยที่ ๑ จึงอุทพันต่อไปจนเสร็จ หลังจากนั้นจึงเพิ่งสังเกตเห็นถึงรายละเอียดปกติว่าปากของโจทก์ที่ ๑ ชัดเขียว ซึ่งนกั๊กที่มัดแขนขาโจทก์ที่ ๑ ออก จึงเห็นว่าโจทก์ที่ ๑ ก้าวเขยื้อนแล้ว จึงนำโจทก์ที่ ๑ เข้าห้องฉุกเฉิน ต่อมาโรงพยาบาลชุมแสงส่งตัวโจทก์ที่ ๑ ไปรักษาที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ไม่ปรากฏว่าอาการดีขึ้น สมองยังคงใช้งานไม่ได้ แขนขามือเท้าเกร็งงอตลอดเวลา ไม่รู้สึกตัว ตามบอดหูหนวกพูดไม่ได้ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องใส่ท่อช่วยการหายใจ ไม่สามารถรับประทานอาหารเองได้ ต้องให้อาหารทางสายยาง โจทก์ที่ ๑ ได้รับบาดเจ็บสาหัส กลายเป็นเคสการทางสมองต้องทุพพลภาพตลอดชีวิต ทั้งนี้โดยมีแบบที่ ๔ กระทำด้วยเจตนาประมาทเงินเลี้ยงเนื่องจากจำเลยที่ ๑ เป็นทันตแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งจะต้องมีระดับการใช้ความระมัดระวังที่สูงกว่าระดับมาตรฐานวิญญูชนทั่วไป โดยวิสัยและพฤติการณ์ย่อมต้องรู้ว่า การทำการอุทพันโจทก์ที่ ๑ ซึ่งเป็นเด็กอายุเพียง ๓ ขวบด้วยเครื่องมือทำฟันที่มีเสียงดังและอุปกรณ์ที่มองดูน่ากลัวในการตรวจครั้งแรกย่อมจะทำไม่ได้ เนื่องจากเด็กทุกคนจะตื่นกลัว รวมทั้งกลัวแพทย์ซึ่งเป็นคนแปลกหน้า จำเลยที่ ๑ โดยวิสัยและพฤติการณ์ของทันตแพทย์ย่อมจะต้องพูดคุยหรือควานคุ้นเคยให้กับโจทก์ที่ ๑ จนเกิดความคุ้นเคยและยอมให้ทำการรักษา ไม่ว่าจะเป็นการรักษาครั้งแรกหรืออาจเลื่อนไปทำการรักษาในวันต่อไป แต่จำเลยที่ ๑ หาได้ทำเช่นนั้นไม่ กลับยังจับจับใจทำการอุทพันโจทก์ที่ ๑ ทั้ง ๆ ที่มีความตื่นกลัว เห็นปวดจนร้องไห้และขัดขืน

/จันทร์น

๐ (๓๑ ทวี)

สํานักงานวิจัย

- ๓ -

ต้นรถต่อสู้ รวมทั้งจับใจทักที่ ๑ มัดแขนมัดขาจนไม่สามารถเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับร่างกายใจทักที่ ๑ ได้ในระหว่างที่อุดฟัน จนเป็นเหตุให้ใจทักที่ ๑ หยุดหายใจ หัวใจหยุดเต้น สมองขาดออกซิเจนเป็นเวลานานจนตัวเขียว เพราะไม่ได้รับความช่วยเหลือทันเวลาที่เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมแก่ทันตแพทย์หรือผู้ประกอบวิชาชีพแพทย์ทั่วไปปฏิบัติ จึงมีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังตามมาตรฐานอย่างมืออาชีพ โดยวิสัยและพฤติกรรมของทันตแพทย์ต้องให้ยาระงับความรู้สึกแก่ใจทักที่ ๑ เพื่อไม่ให้เกิดความเจ็บปวด หรือตื่นกลัวจนซึ่ดถึงแขนหลุดหายไ้ รวมทั้งต้องเฝ้าดูความผิดปกติที่อาจเกิดขึ้นระหว่างทำการอุดฟัน

ใจทักที่ ๑ เป็นเด็ก อายุยังน้อยและเพิ่งอุดฟันเป็นครั้งแรกก็ถูกบังคับขึ้นใจจับมัดทำการอุดฟัน แต่จำเลยที่ ๑ หาได้ให้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติกรรมเช่นว่านั้นไม่ คงทำการอุดฟันต่อไปจนเสร็จโดยไม่ได้สังเกตถึงความผิดปกติของใจทักที่ ๑ แต่อย่างใด จนเป็นเหตุให้ใจทักที่ ๑ หยุดหายใจเป็นเวลานานจนตัวเขียว จึงจึงสังเกตเห็นจึงแก้มัดแขนขาออก แต่หัวใจไม่เต้นแล้ว จึงทำการช่วยเหลือซึ่งช้าเกินควรจนใจทักที่ ๑ สมองขาดออกซิเจนเสียชีวิต ใช้การไม่ได้ เป็นบุคคลพิการทุพพลภาพตลอดชีวิต จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐประจำอยู่โรงพยาบาลชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นผู้อยู่ได้บังคับบัญชาและอยู่ในความรับผิดชอบโดยตรงของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๔ เป็นนิติบุคคล และเป็นผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จำเลยทั้งห้าจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

/เพื่อ

0 (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

เพื่อการละเมิดให้แก่โจทก์ทั้งสอง ขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าร่วมกันหรือแทนกันชดใช้เงินให้แก่โจทก์ทั้งสองจำนวน ๑๒,๙๑๕,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป

ก่อนจำเลยทั้งห้ายื่นคำให้การ โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ศาลอนุญาตให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จากสารบบความ

จำเลยที่ ๕ ให้การว่า โจทก์ที่ ๑ เป็นคนไข้และเข้ารับการดูแลรักษาจากเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลชุมแสงเป็นประจำตั้งแต่วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ตลอดมา รวมทั้งให้ความรู้ในการระวังรักษาฟันของโจทก์ที่ ๑ เพื่อไม่ให้ฟันผุและผลเสียของฟันผุโดยทันตแพทย์ ทั้งทันตแพทย์ได้แจกแปรงสีฟันเด็ก รวมทั้งสอนวิธีแปรงฟันให้กับโจทก์ที่ ๑ ด้วย โจทก์ที่ ๑ จึงมีความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ไม่ว่าแพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล รวมทั้งสถานที่ของโรงพยาบาลเป็นอย่างดี จนไม่น่าที่จะทำให้เกิดอาการตื่นตกใจกลัว เหตุคดีนี้ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ โจทก์ที่ ๒ และนายไชยาบิดาโจทก์ที่ ๑ ร่วมกันพาโจทก์ที่ ๑ มาขอรับบริการเนื่องจากมีอาการปวดฟันมากตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ทำการตรวจฟันโจทก์ที่ ๑ พบว่ามีฟันผุหลายซี่ บิดาโจทก์ที่ ๑ ขอให้ทำฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ นางสาววิลาสินี แก้วเขียว เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุขทำการอุดฟันในตำแหน่งที่ ๔๕ ให้ภายใต้การควบคุมของจำเลยที่ ๑ โดยก่อนอุดฟันได้อธิบายวิธีการอุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ ทราบ ในระหว่างอุดฟัน นางสาววิลาสินีได้ชวนให้โจทก์

/ที่ ๑

O (๓๓ ทวี)

สำหรับคำชี้แจง

- ๕ -

ที่ ๑ พุทธพูน ปลอมโยนตลอดเวลา พร้อมทั้งคอยระมัดระวังไม่ให้เกิดอันตรายแก่โจทก์
ที่ ๑ ด้วยความรอบคอบเป็นพิเศษ ระหว่างการให้บริการทำฟันดังกล่าว โจทก์ที่ ๑ ไม่ให้
ความร่วมมือ โดยขณะนำหัวกรอฟันเข้าไปกรอฟันในช่องปาก โจทก์ที่ ๑ จะร้องมากและ
ดิ้นไปมา แม้ว่าผู้ช่วยทันตแพทย์จะช่วยปลอมโยนประคับประคองก็ไม่หยุดดิ้น ซึ่งหาก
ปล่อยไว้อาจทำให้เกิดอันตรายเป็นบาดแผลในช่องปากได้ เจ้าหน้าที่จึงแจ้งให้บิดาโจทก์
ที่ ๑ ทราบ และได้รับอนุญาตจากบิดาโจทก์ที่ ๑ ให้ใช้ที่หนีบค้ำเพื่อป้องกันอันตรายอันอาจ
เกิดกับโจทก์ที่ ๑ หลังจากนั้นนางสาววิลาสินีทำการรักษาฟันผู้โดยการอุดฟันจนใกล้เสร็จใช้
เวลาประมาณ ๒๐ นาที จำเลยที่ ๑ เข้าไปตรวจสอบแล้วพบว่า โจทก์ที่ ๑ มีฟันผุต่อ
เนื่องในตำแหน่งที่ ๘๔ ซึ่งหากทำการรักษาต่อไปในทันทีจะใช้เวลาไม่นานนัก และจะทำ
ให้โจทก์ที่ ๑ หายจากอาการปวดฟันในเบื้องต้น ประกอบกับนางสาววิลาสินีทำฟันมานาน
แล้ว จำเลยที่ ๑ จึงทำการอุดฟันให้โจทก์ที่ ๑ ต่อไป ในระหว่างกรอฟันดังกล่าวพบว่า มี
รอยผุกรุลามไปถึงฟันในตำแหน่งที่ ๘๓ อันเป็นสาเหตุของการปวดฟัน ขณะนั้นโจทก์ที่ ๑
ไม่มีอาการผิดปกติ ยังสามารถโต้ตอบและรู้สึกตัว การทำฟันให้โจทก์ที่ ๑ ต่อไปจะเป็น
ประโยชน์ต่อโจทก์ที่ ๑ มากกว่าการปล่อยทิ้งไว้ จำเลยที่ ๑ จึงทำการกรอฟันซี่ดังกล่าว
ด้วย ขณะทำการกรอฟัน โจทก์ที่ ๑ จะร้องและขยับตัวไปมา เมื่อหยุดกรอฟันก็หยุดร้อง
และหยุดดิ้น อันเป็นอาการปกติของเด็กในการทำฟัน จำเลยที่ ๑ ใช้เวลากรอฟันทั้งสองซี่
ประมาณ ๑๔ ถึง ๒๐ นาที ในช่องปากไม่มีเลือดออก ไม่มีเสมหะ น้ำจากการกรอฟันไม่

/มาก

O (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

มาก ไม่มีเศษฟันขึ้นใหญ่ลงไปในลำคอ ไจท์ที่ ๑ ยังคงเลื่อนตามลงไปมาตามปกติ เมื่อ
กรอฟันจนเสร็จ ใช้เวลาไม่มาก ระหว่างการรอฟัน ไจท์ที่ ๑ หายใจปกติ ไม่มีอาการ
ระอึก ไม่สั่น ไม่มีเลือดออก ไม่มีเสมหะ เมื่อนำแผ่นโลหะขึ้นมามองตัวฟันออกจากระ
ที่ ๑ พบว่า เหงือกและเนื้อเยื่อในช่องปากมีอาการช้ำผิดปกติ ไจท์ที่ ๑ ไม่รู้สึกตัว จึงรีบ
นำตัวไจท์ที่ ๑ ไปห้องฉุกเฉิน ทำการตรวจรักษาพบว่า ไจท์ที่ ๑ ไม่หายใจ ไม่มี
อาการเต้นของหัวใจ ม่านตาไม่ตอบสนองต่อแสง ให้การรักษาการฉีดยากระตุ้นหัวใจ นวด
หัวใจ และให้ออกซิเจน จนสัญญาณชีพของไจท์ที่ ๑ ดีขึ้น จากการเฝ้าสังเกตอาการ
เห็นว่า อาการของไจท์ที่ ๑ ไม่ดีขึ้น จึงส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลสุวราชประชาภิรมย์
และโรงพยาบาลพระมงกุฎ อาการของไจท์ที่ ๑ ภายหลังเกิดเหตุแล้ว ไจท์ที่ ๑ สมอง
ขาดออกซิเจนเป็นบุคลิกสมองพิการ พยายามพูดไม่ได้ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
ต้องได้รับความเก็บปวดทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสและทุพพลภาพตลอดชีวิต การให้การ
รักษาไจท์ที่ ๑ เป็นไปตามหลักวิชาการและหลักวิชาชีพของทันตแพทย์ทุกประการ ทั้ง
เกี่ยวข้องกับอายุของเด็ก การทำใจจะกลายเป็นหรือระยะเวลาทำฟันสำหรับเด็ก การหล่อตัว
เพื่อประโยชน์ของไจท์ที่ ๑ จำเลยที่ ๑ มิได้ประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด ซึ่งมีได้หนึ่งนอนใจ
ให้การช่วยเหลือแก่ไจท์ทั้งสองอย่างเต็มที่เต็มความสามารถ ไม่ว่าการรักษา การช่วย
เหลือค่าใช้จ่าย ทั้งได้ตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงก็ไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑
ปฏิบัติหน้าที่ผิดหลักวิชาการหรือหลักวิชาชีพของทันตแพทย์ ไม่อาจอธิบายเหตุที่แน่ชัดได้

/ว่า

ว่า เกิดจากสาเหตุใด อาการของโรคที่ ๑ ที่เกิดขึ้นจึงเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจป้องกันได้
จำเลยที่ ๕ จึงไม่ต้องรับผิดชอบโรคทั้งสอง ค่าเสียหายที่โจทก์อ้าง เป็นการคาดเดาเอาเอง
ปราศจากมูลฐานที่อาจอ้างได้ หากมีรายได้ในขนาดของโรคที่ ๑ ไม่ควรเกิน ๑๐๐,๐๐๐
บาท ค่าจ้างเลี้ยงและค่าดูแลรักษาโรคที่ ๑ ไม่เคยมีการจ้าง ค่าเสียหายจากการทน
ทุกข์ทรมานไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ค่าอุปการะเลี้ยงดูโรคที่ ๒ ไม่ควรเกิน ๑๖๖,๐๐๐
บาท ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์จำเลยนำเสนอและไม่ได้แย้ง
กันว่า เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โรคที่ ๑ และนายไชยาบิดาโรคที่ ๑ นำโรคที่
ที่ ๑ ไปตรวจรักษาโรคที่โรงพยาบาลชุมแสงด้วยเหตุโรคที่ ๑ ปวดฟัน เจ้าหน้าที่ได้
ตรวจฟันโรคที่ ๑ พบว่ามีฟันผุหลายซี่ นางสาววิลาสินี เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุขทำ
การอุดฟันในตำแหน่งที่ ๔๕ ให้โรคที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๑ ทันตแพทย์ประจำโรงพยาบาล
ชุมแสงเป็นผู้ดูแล ขณะที่นางสาววิลาสินีกรอฟัน โรคที่ ๑ จะร้องและดิ้น จึงไปขออนุญาต
บิดาโรคที่ ๑ ใช้รีพอร์เตอร์ในถาดกรอและอุดฟัน บิดาโรคที่ ๑ อนุญาต นางสาว
วิลาสินีจึงห่อตัวโรคที่ ๑ และทำการอุดฟันตำแหน่งที่ ๔๕ จนเสร็จแล้วจำเลยที่ ๑ ทำ
การอุดฟันตำแหน่งที่ ๔๔ โดยกรอฟันประมาณ ๑๐ นาที ก็พบว่าฟันตำแหน่งที่ ๔๔ ผุ
ลามไปด้านข้างที่ฟันตำแหน่งที่ ๔๓ ด้วยจึงทำการกรอฟันตำแหน่งที่ ๔๓ ไปด้วย เพื่อจะ
ได้อุดให้ไปในคราวเดียวกัน เมื่อกรอฟันทั้งสองซี่เสร็จโรคที่ ๑ เริ่มมีอาการง่วงนอนไม่

/ร้อง

๐ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๘ -

ร้อง จำเลยที่ ๑ อุดฟันซี่ที่ ๘๓ ก่อนแล้วอุดฟันซี่ที่ ๘๔ จนเสร็จกำลังจะถอนเครื่องมือ
ครอบฟัน จำเลยที่ ๑ สังเกตเห็นเหงือกและเนื้อเยื่อในช่องปากของโจทก์ที่ ๑ ชีตผิดปกติ
จึงให้นางสาวเปรมใจ รักษาติวษ์พนักงานผู้ช่วยทันตกรรมไปเรียกพยาบาลห้องฉุกเฉินและ
แกะที่ห่อตัวโจทก์ที่ ๑ ออก โดยโจทก์ที่ ๑ ไม่รู้สึกตัว มีอาการตัวอ่อนปวกเปียกจึงรีบนำ
ไปที่ห้องฉุกเฉินซึ่งอยู่ติดกับห้องทันตกรรมทำการตรวจรักษาพบว่า โจทก์ที่ ๑ ไม่หายใจ
แล้ว ไม่มีอาการเต้นของหัวใจ ม่านตาไม่ตอบสนองต่อแสง แพทย์ทำการรักษาโดยฉีดยา
กระตุ้นหัวใจ นวดหัวใจ และให้ออกซิเจน จนสัญญาณชีพจรของโจทก์ที่ ๑ ดีขึ้น แต่
โจทก์ที่ ๑ สมองพิการแล้ว ตามอดหูหนวก พูดไม่ได้ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
ทุพพลภาพตลอดชีวิต ปัญหาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ ทำการรักษาโจทก์ที่ ๑ ด้วยความ
ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้โจทก์ที่ ๑ เป็นบุคคลพิการทุพพลภาพตลอดชีวิตหรือไม่ ใน
ปัญหาดังกล่าว สาเหตุที่เกิดเหตุคดีนี้เป็นเพราะเหตุใดนั้น ได้ความจากคำเบิกความของ
นายแพทย์พิชัย อมรประเสริฐสุข แพทย์โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ ซึ่งเป็นกุมารแพทย์
รักษาเกี่ยวกับโรคเด็กและเป็นผู้รับตัวโจทก์ที่ ๑ มารักษาตัวจากโรงพยาบาลชุมแสงว่า เมื่อ
วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โรงพยาบาลชุมแสงส่งตัวโจทก์ที่ ๑ มาที่โรงพยาบาลสวรรค์
ประชารักษ์ให้พยานทำการตรวจรักษาต่อ ในขณะแรกรับตัวโจทก์ที่ ๑ ไว้ นั้น โจทก์ที่ ๑
มีอาการไม่รู้สึกตัว หายใจได้เองบ้างเนื่องจากผ่านการดูแลที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล
ชุมแสงมาแล้ว มีการใส่ท่อหายใจมาด้วย และสามารถขยับแขนขาได้นิดหน่อย ม่านตามี

- ๕ -

ปฏิกิริยาตอบสนองต่อแสงซ้ำติดหนึ่ง ส่วนหูได้ยินหรือไม่ไม่สามารถประเมินได้ มีข้อมูลประวัติการรักษาจากโรงพยาบาลชุมแสงว่า โจทก์ที่ ๑ มีอาการป่วยขณะอดฟันที่โรงพยาบาลชุมแสง หยุดหายใจ ๒ ถึง ๓ นาที ได้มีการอุ้มไปห้องฉุกเฉิน เด็กไม่หายใจวัดชีพจรไม่ได้ ขณะเกิดเหตุการณ์ที่เริ่มมีอาการดังกล่าวจนส่งมายังโรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์เป็นเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงครึ่ง ในเบื้องต้นที่ทำการตรวจรักษาอาการโจทก์ที่ ๑ น่าจะเกิดจากอาการที่สมองขาดออกซิเจนจากการหยุดหายใจหรือสาเหตุอื่นก็ตามเป็นเหตุให้ออกซิเจนในร่างกายไม่พอเพียงพอที่จะไปเลี้ยงสมอง โดยโจทก์ที่ ๑ เป็นเด็กอายุ ๓ ขวบเศษ หากสมองขาดออกซิเจนประมาณ ๔ ถึง ๕ นาทีก็จะมีอาการดังกล่าวได้ ในกรณีที่หัวใจหยุดเต้นไม่สามารถส่งเลือดไปเลี้ยงร่างกายในส่วนต่าง ๆ ได้นั้น จะต้องมีการประคองชีวิตขั้นพื้นฐาน โดยทำภายใน ๔ นาทีหลังจากหัวใจหยุดเต้น ได้รักษาโจทก์ที่ ๑ อยู่ ๔ วัน ญาติต้องการทราบสาเหตุการเจ็บป่วยที่แท้จริงจึงส่งตัวต่อไปรักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ในการประคองชีวิตขั้นพื้นฐานนั้น จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า พยานไม่ได้ปฐมพยาบาลโจทก์ที่ ๑ ในเบื้องต้น เนื่องจากเห็นว่า ห้องฉุกเฉินมีอุปกรณ์การช่วยหายใจเครื่องมือเครื่องมือพร้อม และผู้เชี่ยวชาญพร้อมกว่า พยานจบทันตแพทยศาสตร์ ผ่านการอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานมาแล้ว ขณะเกิดเหตุโจทก์ที่ ๑ นัยตาน่าจะหลับ โดยขณะนั้นพยานมี

อาการตกใจมาก โดยไม่เคยพบเหตุการณ์อย่างนั้นมาก่อน ได้เรียกชื่อเล่นโจทก์ที่ ๑ แล้วแต่
ก็รู้สึกตัว ดังนั้น โจทก์ที่ ๑ จึงรู้สึกตัวและไม่หายใจตั้งแต่เมื่อกรอพันหมายเลข ๘๓

๐ (๓๓ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๑๐ -

และ ๘๔ เสร็จ และเริ่มทำงานอุดฟันสองซี่ดังกล่าวนั่นเอง สาเหตุที่โจทก์ที่ ๑ หยุดหายใจ ต้องเกิดระหว่างการรักษาฟันโจทก์ที่ ๑ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ และเข้า รับช่วงทำการอุดฟันต่อจากที่นางสาววิลาสินีทำการอุดฟันตำแหน่งที่ ๘๔ เสร็จแล้ว โดย โจทก์ที่ ๑ ยังอยู่ในลักษณะห่อตัวอยู่ ซึ่งในการรับการรักษาให้โจทก์ที่ ๑ นั้นปรากฏจาก จำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ มิได้ดำเนินการแต่แรก ทั้งนี้โดยหน้าที่แล้วจะ เป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ กรอฟันและอุดฟันให้กับโจทก์ที่ ๑ แต่มีข้อตกลงกันในระหว่างที่ ทำงานว่า หากใครไปถึงที่ทำงานก่อนก็ให้ทำการกรอและอุดฟันให้คนไข้ไปก่อน ซึ่งในวัน เกิดเหตุนางสาววิลาสินีไปถึงที่ทำงานก่อนพยาน นางสาววิลาสินีจึงเป็นผู้กรอฟันและอุดฟัน โจทก์ที่ ๑ ในครั้งแรก พอจำเลยที่ ๑ ได้ยินเสียงโจทก์ที่ ๑ ร้องจึงออกจากห้องทำงานไปดู เห็นโจทก์ที่ ๑ ร้องและดิ้น เกรงว่าอุปกรณ์จะทำอันตรายแก่เด็กจึงขออนุญาตผู้ปกครอง โจทก์ที่ ๑ พ่อตัว ดังนั้นการตรวจอาการเบื้องต้น จำเลยที่ ๑ จึงมิได้เป็นผู้ตรวจ เมื่อนาง สาววิลาสินีทำการกรอฟันและอุดฟันซี่ตำแหน่งที่ ๘๔ เสร็จ จำเลยที่ ๑ จึงเข้าทำงานต่อ โดยเห็นว่าฟันตำแหน่งที่ ๘๔ ผู้ทำการกรอเพื่อที่จะอุด พบกรอฟันตำแหน่งที่ ๘๔ เห็น ทะลุไปทางฟันตำแหน่งที่ ๘๓ ซึ่งผู้ช่วยจึงทำการกรอไปพร้อมกันทั้ง ๒ ซี่จนเสร็จ จะทำ การอุด โจทก์ที่ ๑ มีอาการง่วงนอน แสดงว่าการทำการรักษาของจำเลยที่ ๑ มิได้มีแผน การมาก่อน เป็นการตัดสินใจเฉพาะหน้า ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้ว โจทก์ที่ ๑ เป็นเด็กอายุเพียง ๓ ขวบ ถือว่าการกลัวและไม่ให้ความร่วมมือโดยรีบนะและดิ้นเมื่อทำการกรอฟัน ซึ่งการกรอ

/ฟัน

๐ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๑ -

พินทำให้เสียวพินยอมก่อให้เกิดอาการกลัวแก่เด็กได้ การขัดขึ้นของโจทก์ที่ ๑ จนถึงต้องทำการห่อตัว ซึ่งต้องห่อที่ช่วงขา ๑ ช่วง ช่วงลำตัว ๑ ช่วง ช่วงไหล่ ๑ ช่วง และช่วงข้อมือ ๒ ข้างอีก ๑ ช่วงไว้กับแผ่นกระดาน ดังตามภาพ ปจ.๑ อันเป็นการทำให้หมดความเป็นอิสระ ดิ้นได้เพียงเล็กน้อย ย่อมจะสร้างความกดดันเพิ่มความกลัวให้มากขึ้น ซึ่งการกรอและอุดพินติดต่อกันถึง ๓ ซึ่งเป็นเวลาเกินกว่า ๓๐ นาทีนับว่ายาวนาน แม้จะสามารถทำได้ตามดุลพินิจของทันตแพทย์ผู้ทำการรักษา แต่ต้องพึงทราบว่าเป็นอันตรายมากกว่าการรักษาในเกณฑ์ปกติที่เด็กให้ความร่วมมือไม่ขัดขึ้น ซึ่งปรากฏจากคำเบิกความของนางสุชีพ เมณกุล คนใช้ทำพินอยู่ในห้องเดียวกันกับโจทก์ที่ ๑ กับนายจำลองที่ให้การไว้กับคณะกรรมการสอบสวนต่างว่า ขณะที่โจทก์ที่ ๑ ทำพินได้ยินเสียงโจทก์ที่ ๑ ร้องตลอดแต่ก่อนที่พยาบาลจะอุ้มโจทก์ที่ ๑ ออกมานั้น โจทก์ที่ ๑ เจ็บเสียงไปแล้ว ขณะที่อุ้มออกมาโจทก์ที่ ๑ มีลักษณะตัวอ่อน การรักษานี้อาจเกิดอันตรายนี้ จำเลยที่ ๑ รับว่า ในการรักษาพินให้เด็กนั้น เด็กก็ยังสื่อสารไม่ค่อยรู้เรื่อง จึงต้องระมัดระวังในการทำพินให้เด็กมาก และในการกรอพินและอุดพินให้โจทก์ที่ ๑ ตามหลักวิชาการแล้ว จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า จะต้องสังเกตอาการแสดงที่ใบหน้าและลักษณะการหายใจเสมอ ความหวาดวิตกกังวลของผู้ป่วยเนื่องจากกำลังถูกทำทันตกรรมอาจก่อให้เกิดอาการเป็นลม หรือภาวะการหายใจเกิน คือ หายใจถี่เกินปกติ แต่จำเลยที่ ๑ มิได้สนใจทั้งมิได้มีการตรวจวิเคราะห์ก่อนว่าสมควรจะทำการรักษาเพียงใดจึงจะเหมาะสมกับสภาพของอาการของโรค ซึ่งโจทก์

/ที่ ๑

๐ (๓๓ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

ที่ ๑ มารักษาเนื่องจากการปวดฟัน ดังนั้น จึงน่าจะตรวจหาสาเหตุของการปวดฟันเกิดจากฟันตำแหน่งใด นางสาววิลาสินีรักษาฟันตำแหน่งที่ ๘๕ เพราะเป็นซี่ในสุดเป็นฟันน้อยที่สุด ไจท์ที่ ๑ ยังขัดขึ้นจนต้องห่อตัว จำเลยที่ ๑ เข้ามารักษาต่อ เห็นฟันตำแหน่งที่ ๘๕ ใหญ่มากกว่าฟันตำแหน่งที่ ๘๔ ไม่ปรากฏว่า มีการวินิจฉัยว่า จะใช้ยาชาหรือไม่ คงทำการกรอซี่ตำแหน่งที่ ๘๔ จนไปพบซี่ตำแหน่งที่ ๘๓ ฟูอีก ก็กรอทั้งสองซี่ควบคู่กันไปจนเสร็จ มีอาการเจ็บและมีลักษณะคล้ายง่วงนอน อันเป็นการสันสติของไจท์ที่ ๑ แล้วก็ยังมิได้ให้ความระมัดระวัง ตรวจดูอาการของไจท์ที่ ๑ เสียก่อน ย่อมจะทราบได้และสามารถประคองชีวิต แต่คงห้ามการอุดฟันทั้ง ๒ ซี่จนแล้วเสร็จ จนเมื่อถอนเครื่องกับฟันที่ครอบฟันของไจท์ที่ ๑ ออกจึงเห็นว่า เหงือกขีดจึงเอาใจถอดเครื่องห่อตัวออก จึงทราบว่า ไจท์ที่ ๑ ไม่หายใจแล้ว ซึ่งการที่ไจท์ที่ ๑ ไม่หายใจของไจท์ที่ ๑ นั้นย่อมจะมีสาเหตุมาจากการที่จำเลยที่ ๑ ไม่วิเคราะห์ถึงการรักษาไจท์ที่ ๑ ให้เหมาะสมในขั้นพื้นฐานหรือนำส่งห้องฉุกเฉินได้ทันเวลาที่ แพทย์ยังและทำการรักษาในขณะที่ไจท์ที่ ๑ ขัดขึ้นไม่ยินยอมและมีความหวาดกลัว โดยทำการรักษาติดต่อกันจำนวน ๓ ซี่เป็นเวลานานเกินกว่า ๓๐ นาที ในลักษณะที่ถูกห่อตัวไม่อาจขัดขึ้นได้ ทำให้เกิดความกลัวและหวาดวิตกกังวลติดต่อกันเนื่องจากต้องถูกทำทันตกรรม จึงเกิดการช็อคซึ่งเป็นภาวะความผิดปกติเฉียบพลันที่มีการไหลเวียนเลือดไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกายไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถทนส่งออกซิเจนไปเลี้ยงสมอง เมื่อสมองขาดออกซิเจนประมาณ ๔ ถึง ๕ นาทีจึงเกิดการสันสติ และ

/ไม่

๐ (๓๓ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๓ -

ไม่หายใจในเวลาต่อมา ดังข้อสันนิษฐานของนายแพทย์พิชัยดังกล่าว ซึ่งจำเลยที่ ๑ สามารถที่จะใช้ความระมัดระวังปฏิบัติตามหลักวิชาการเช่นนั้นตามวิสัยของทันตแพทย์ได้ แต่หาได้ทำเช่นนั้นไม่ พึงได้ว่า จำเลยที่ ๑ ทำการรักษาโจทก์ที่ ๑ ด้วยความประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้โจทก์ที่ ๑ เป็นบุคคลพิการทุพพลภาพตลอดชีวิต ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๕ จึงต้องรับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง ปัญหาว่า โจทก์ทั้งสองเสียหายเพียงใด โดยโจทก์ที่ ๑ เรียกค่าขาดรายได้ในอนาคตของโจทก์ที่ ๑ หักโจทก์ที่ ๑ เติบได้เป็นผู้ใหญ่จะมีรายได้จากการทำงานโดยโจทก์ที่ ๑ ขอลดเป็นเงินเดือนในอนาคตอีก ๑๗ ปีข้างหน้าหากเติบโตใหญ่จะมีรายได้ในอัตราเงินเดือน ๗ ละ ๑๐,๐๐๐ บาท ไปจนถึงอายุ ๖๐ ปีเป็นเวลา ๔๐ ปี เป็นเงิน ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ไม่เป็นการแน่นอนว่า โจทก์ที่ ๑ จะสามารถประกอบอาชีพประเภทใด สามารถมีรายได้เพียงใด เมื่อคำนึงถึงค่าแรงขั้นต่ำในขณะนี้เทียบกับในอีก ๑๗ ปีเมื่อโจทก์ที่ ๑ อายุ ๒๐ ปีแล้ว สมควรกำหนดอัตรารายได้ที่โจทก์ที่ ๑ พึงได้รับเดือนละ ๔,๐๐๐ บาทเป็นเวลา ๔๐ ปีเมื่อโจทก์ที่ ๑ ครบเกษียณอายุเป็นเกณฑ์เป็นเงิน ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท กับโจทก์ที่ ๑ เรียกค่าทนายที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับทางด้านร่างกายจากการที่สมองพิการ ตามอด หูหนวกพูดไม่ได้ แขนขามือเท้าเกร็งงอ ต้องถูกเจาะคอช่วยในการหายใจ ถูกผ่านหน้าห้องเจาะกระเพาะใส่ท่ออย่างสำหรับให้อาหารเพราะเคี้ยวอาหารเองไม่ได้ ต้องทุพพลภาพตลอดชีวิต อันเป็นค่าเสียหายคิดเป็นเงินส่วนนี้จำนวน ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท และค่าทนายที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับทางจิตใจ ได้

/รับ

๐ (๓๓ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๑๔ -

รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเพราะเป็นคนพิการ โดยโจทก์ที่ ๑ ต้องร้องให้เพราะเจ็บปวดทรมานทุกครั้งที่ทำการนวดร่างกายแขนขามือและเท้า หรือเหยียดขาข้างเพื่อจุดเสมหะที่ลำคอ เป็นที่น่าเวทนาแก่ผู้พบเห็น โดยขอคิดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า รายการทั้งสองนี้เป็นความเสียหายแก่ร่างกายและจิตใจอันเป็นความเสียหายอันเดียวกัน เห็นควรกำหนดทั้งสองรายการให้จำนวน ๑,๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนโจทก์ที่ ๒ เรียกค่าจ้างพี่เลี้ยงและค่าดูแลรักษาโจทก์ที่ ๑ เดือนละ ๕,๐๐๐ บาทเป็นเวลา ๕๗ ปีจนถึงอายุ ๖๐ ปี เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๔๓๕,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า เมื่อโจทก์ที่ ๑ เป็นคนพิการช่วยตัวเองไม่ได้ แม้จะมีบิดามารดาเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดู แต่ในสภาพของโจทก์ที่ ๑ นั้นจำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงดูแลเป็นบางครั้งและต้องทำการรักษาตามอาการ ซึ่งในส่วนนี้โจทก์ที่ ๒ พึงเรียกร้องเอาได้ แต่จำนวนเงินที่เรียกร้องมานั้น สูงเกินสมควร เมื่อเทียบกับสถานะและความจำเป็นตามฐานะรูป สมควรกำหนดเงินในส่วนนี้เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒ เรียกค่าเสียหายเป็นข้อสุดท้ายในคำขอเรียกร้องได้จากภาวะอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ที่ ๑ ในยามที่โจทก์ที่ ๒ ขราภาพ หากโจทก์ที่ ๑ สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงตามปกติทั่วไปและเจ็บใหญ่มีหน้าที่ภาระงานก็สามารถเลี้ยงดูโจทก์ที่ ๒ ได้ ซึ่งโจทก์ที่ ๒ ควรได้รับค่าอุปการะเลี้ยงดูในอัตราเดือนละ ๕,๐๐๐ บาทตั้งแต่โจทก์ที่ ๑ มีอายุครบ ๒๐ ปีจนถึงอายุ ๖๐ ปีเป็นเวลาที่ต้องเลี้ยงดูโจทก์ที่ ๒ เป็นเวลา ๒๗ ปี คิดเป็นเงินส่วนนี้จำนวน ๑,๖๘๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ที่ ๒ อันพึงได้รับนั้นต้องพิจารณา

/ถึง

O (๓๑ ทวิ)

- ๑๕ -

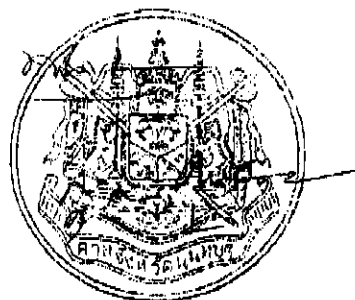
สำหรับศาลใช้

ถึงรายได้และค่าใช้จ่ายของโจทก์ที่ ๑ กับขณะเกิดเหตุและฟ้องนั้น โจทก์ที่ ๑ อายุ ๓ ปีเศษ โจทก์ที่ ๒ อายุ ๓๒ ปี ในอีก ๑๖ ปีเศษ โจทก์ที่ ๑ มีอายุ ๒๐ ปีซึ่งโจทก์ที่ ๒ มีอายุ ๔๘ ปีเศษ ซึ่งคิดถึงโจทก์ที่ ๒ มีอายุ ๖๐ ปีแล้ว จะเป็นเวลาเพียง ๑๑ ปีเศษที่ฟ้องได้รับ คิดคำนวณในส่วนนี้เดือนละ ๕๐๐ บาทจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับเป็นเงิน ๓,๔๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๒ ได้รับ ๑,๐๗๐,๐๐๐ บาท

พิพากษาให้จำเลยที่ ๕ ชดใช้เงินให้โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๓,๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และชดใช้ให้โจทก์ที่ ๒ จำนวน ๑,๐๗๐,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีอย่างคนอนาถาเห็นควรให้คำฤชาธรรมเนียมเป็นพับ แต่ให้จำเลยที่ ๕ ใช้ล่าหนายความแทนโจทก์ ๒๐,๐๐๐ บาท/

นายทวิช กำเนิดเพชร

นางสาวกุสุมา กุหาวิไล

ฐิติภา/พิมพ์